2. שמואל א' י'

כב וישאלו־עוד ביהוה
הבא עוד הלם איש ויאמר יהוה הנה־הוא
כג נחבא אל־הכלים: וירצו ויקחהו משם ויתיצב בתוך העם
כד ויגבה מכל־העם משכמו ומעלה: ויאמר שמואל אל־כל־
העם הראיתם אשר בחר־בו יהוה כי אין כמהו בכל־העם
כה וירעו כל־העם ויאמרו יחי המלך: וידבר שמואל
אל־העם את משפט המלכה ויכתב בספר וינח לפני
כו יהוה וישלח שמואל את־כל־העם איש לביתו: וגם־שאול
הלך לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר־נגע אלהים
כז בלבם: ובני בליעל אמרו מה־ישענו זה ויבזהו ולא־הביאו
לו מנחה ויהי כמחריש:

פרק י"א

ה והנה שאול בא
אחרי הבקר מן־השדה ויאמר שאול מה־לעם כי יבכו
ו ויספרו־לו את־דברי אנשי יביש: ותצלח רוח־אלהים על־
ז שאול בשמעו את־הדברים האלה ויחר אפו מאד: ויקח כשמעו
צמד בקר וינתחהו וישלח בכל־גבול ישראל ביד המלאכים
לאמר אשר איננו יצא אחרי שאול ואחר שמואל כה יעשה
ח לבקרו ויפל פחד־יהוה על־העם ויצאו כאיש אחד: ויפקדם
בבזק ויהיו בני־ישראל שלש מאות אלף ואיש יהודה שלשים
ט אלף: ויאמרו למלאכים הבאים כה תאמרון לאיש יביש
גלעד מחר תהיה־לכם תשועה בחם השמש ויבאו המלאכים כחם
י ויגידו לאנשי יביש וישמחו: ויאמרו אנשי יביש מחר נצא
יא אליכם ועשיתם לנו ככל־הטוב בעיניכם: ויהי
ממחרת וישם שאול את־העם שלשה ראשים ויבאו בתוך־
המחנה באשמרת הבקר ויכו את־עמון עד־חם היום ויהי
יב הנשארים ויפצו ולא נשארו־בם שנים יחד: ויאמר העם אל־
שמואל מי האמר שאול ימלך עלינו תנו האנשים ונמיתם:
יג ויאמר שאול לא־יומת איש ביום הזה כי היום עשה־יהוה
יד תשועה בישראל: ויאמר שמואל אל־העם
טו לכו ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה: וילכו כל־העם
הגלגל וימלכו שם את־שאול לפני יהוה בגלגל ויזבחו־שם
זבחים שלמים לפני יהוה וישמח שם שאול וכל־אנשי
א ישראל עד־מאד: ויאמר שמואל אל־כל־

פרק י"ב

ישראל הנה שמעתי בקלכם לכל אשר־אמרתם לי ואמליך
ב עליכם מלך: ועתה הנה המלך מתהלך לפניכם ואני זקנתי
ושבתי ובני הנם אתכם ואני התהלכתי לפניכם מנערי עד־
ג היום הזה: הנני ענו בי נגד יהוה ונגד משיחו את־שור מי
לקחתי וחמור מי לקחתי ואת־מי עשקתי את־מי רצותי
ד ומיד־מי לקחתי כפר ואעלים עיני בו ואשיב לכם: ויאמרו
לא עשקתנו ולא רצותנו ולא־לקחת מיד־איש מאומה:
ה ויאמר אליהם עד יהוה בכם ועד משיחו היום הזה כי לא
ו מצאתם בידי מאומה ויאמר עד:

כ ויאמר שמואל אל־העם
אל־תיראו אתם עשיתם את כל־הרעה הזאת אך אל־
כא תסורו מאחרי יהוה ועבדתם את־יהוה בכל־לבבכם: ולא
תסורו כי אחרי התהו אשר לא־יועילו ולא יצילו כי־תהו
כב המה: כי לא־יטש יהוה את־עמו בעבור שמו הגדול כי
כג הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם: גם אנכי חלילה לי
מחטא ליהוה מחדל להתפלל בעדכם והוריתי אתכם בדרך
כד הטובה והישרה: אך יראו את־יהוה ועבדתם אתו באמת
כה בכל־לבבכם כי ראו את אשר־הגדל עמכם: ואם־הרע
תרעו גם־אתם גם־מלככם תספו:

3. פרקי אבות ה' י"ז

כָּל־מַחֲלֹקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם, סוֹפָהּ לְהִתְקַיֵּם וְשֶׁאֵינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם, אֵין סוֹפָהּ לְהִתְקַיֵּם. אֵיזוֹ הִיא מַחֲלֹקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם? זוֹ מַחֲלֹקֶת הִלֵּל וְשַׁמַּאי; וְשֶׁאֵינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם? זוֹ מַחֲלֹקֶת קֹרַח וְכָל עֲדָתוֹ.

** מסכת עדיות פרק ד' ח'

בֵּית שַׁמַּאי מַתִּירִין אֶת הַצָּרוֹת לָאַחִים; וּבֵית הִלֵּל אוֹסְרִין. חָלְצוּ – בֵּית שַׁמַּאי פּוֹסְלִין מִן הַכְּהֻנָּה; וּבֵית הִלֵּל מַכְשִׁירִין. נִתְיַבְּמוּ – בֵּית שַׁמַּאי מַכְשִׁירִין; וּבֵית הִלֵּל פּוֹסְלִין. וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵלּוּ פּוֹסְלִין, וְאֵלּוּ מַכְשִׁירִין, לֹא נִמְנְעוּ בֵּית שַׁמַּאי מִלִּשָּׂא נָשִׁים מִבֵּית הִלֵּל, וְלֹא בֵית הִלֵּל מִלִּשָּׂא נָשִׁים מִבֵּית שַׁמַּאי. וְכָל הַטְּהָרוֹת וְהַטֻּמְאוֹת שֶׁהָיוּ אֵלּוּ מְטַהֲרִין וְאֵלּוּ מְטַמְּאִין, לֹא נִמְנְעוּ לִהְיוֹת עוֹשִׂים טָהֳרוֹת אֵלּוּ עַל גַּב אֵלּוּ.

*** מסכת יבמות י"ד

ללמדך שאהבה וריעות נוהגין זה בזה לקיים מה שנאמר (זכריה ח) והאמת והשלום אהבו):

5. רש"י במדבר ט"ז ה'

בקר ויודע וגו'. עתה
(במדבר רבה) עת שכרות הוא לנו ולא נכון להראות
לפניו והוא היה מתכוין לדחותם שמא יחזרו בהם:
[illegible] וגו'. ומדרשו בקר א"ל
משה גבולות חלק הקב"ה בעולמו יכולים אתם להפוך בקר
לערב כן תוכלו לבטל את זו שנא' (בראשית א) ויהי ערב
ויהי בקר ויבדל כך (דה"א כג) ויבדל אהרן להקדישו וגו':

6. ״יערות דבש״ ב׳ ח״ו ר׳ יונתן אייבשיץ

בזאת יודע, אי המחולקים ובעלי [illegible] — זולת הדבר שחלקו בו ומנגדים זה לזה — הם אוהבים גמורים בלב ונפש, זהו אות שמחלוקתם לשם שמים, אבל אם אויבים ונוטרים שנאה זה לזה על ידי מחלוקת, זהו שלא לשם שמים, ויתיצב השטן בתוכם, וזהו הסימן מסרו לנו חכמי משנה, איזו היא מחלוקת שהיא לש"ש, כי בכל מחלוקת אומרים שהיא לש"ש, אמרו כמחלוקת שמאי והלל, שאהבו זה את זה וכבדו זה את זה הנאהבים ונעימים, זהו אות שמחלוקתם לשם שמים.

8. ״שם משמואל״ תרע״ג

פגם מרגלים

הי' בכנסת ישראל והעדר מדת ההתכללות והי' חטאם כדמיון חטא בית שני שהי' שנאת חנם ונענשו בחורבנו, וכדמיון זה הי' ענין קרח היפוך התכללות כנ"ל. מה גם לדברי הרמב"ן שמעשה קרח הי' אחר חטא המרגלים, וכן הוא ברש"י בשם המדרש שחושב זה לסרחון רביעי, א"כ יש לומר שכל ענין חטא קרח נמשך מפגם חטא המרגלים שפגמו בכח הכללי של כנסת ישראל

9. מרן הרא״ה קוק, ״ישראל ותחייתו״ ט״ו

. החפץ של העמדת גוי אחד בעולם בתור ממלכת כהנים וגוי קדוש, שהוא צריך להיות למופת על האור העליון האלהי ההודר בחיי העמים, שרק בהיותו מצוי ועומד, בהיותו חסון וחפשי, בהיותו שב לבנינו ולאשרו, אחרי כל הופעותיו המרובות בעבר, אחרי כל נסיונותיו הקשים, אחרי כל צרופיו ולבוניו. • • •

• • • . תחת כל הבוז והחרפה אשר טפלו עליו, ע"י כל אותה התשוקה של ההתחברות והרעות עם עם ד' אלה עם נחלת ד'. אשר סגולת הקודש בטהרתה לטהרת החיים ספונה בו, אשר רק ע"י חקוי ארוך ע"י הדרגה של העמקה דורית יכולה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר העמים בכל האדם אשר על פני האדמה, — אז יבורר לכל, כי סגולת הקודש אינה סגולה זלה, שיכולה להנטל בכל ידים מסואבות, כי אם סגולה העולה בעמל נורא במסירת נפש קבועה, וע"י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושאי עולם באהבה ושומרים דרך ד' בכל עז. אז יוסרו פני הלוט מעל כל העמים והמסכה הנסוכה על הגוים, ואותה הותרנות של המינות תוכר כמו שהיא בתור מטבע פסולה, המסמאה את העינים ומטמאה את הנפשות, מרבת רצח ודם וכל תועבה. „ד' עוזי ומעוזי ומנוסי ביום צרה, אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו: „אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בם מועיל", „ונשגב ד' לבדו ביום ההוא, והאלילים כליל יחלוף", „לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים".